

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿Pena de mort
al lladre?
Així, demanem
sis indults

Any II - Núm. 65

Barcelona, 30 d'agost de 1932

Preu: 20 cèntims

Els mals exemples

El Partit Radical també es depura

La notícia de la depuració portada a cap en el si de la majoria consistorial pel partit de l'Esquerra Catalana, va produir una sensació enorme en el si del partit radical.

Les resolucions preses amb una energia tan palesa, pouada directament en les mateixes fonts dels Jocs Olímpics californians, desvetllà entre els elements més radicals del partit radical unes ansies immenses de posar-se a to amb els avenços més darrers de la ciència moderna.

Constatat aquest anhel de regeneració, el partit radical féu una crida al Real Partido Republicano Radical, estatjat al Real Club Republicano Radical del Passeig de Gràcia, i el seu president, l'honorabile don Joan Pich i Pon, que encara que s'hagin abolit els títols ell el conserva, perquè el títol no té res que veure amb el text, convocà el «partido» i el reuní en acte solemne a la solemne sala d'actes presidida pel bust d'una República de faccions borbòniques.

Oberta la sessió, el senyor Pich féu ús de la paraula, com era d'esperar.

—Sameadicho — digué — que todos vosotros abiaís benido aquí en alas del deseo de unas ansias de renobación y que queriaís que se depurase el partido para emprender nueva marcha real asia que me parece que asia se escribe con mayuscula los ideales sacrosantos que toda nuestra vida nos han sustentado y alimentado.

Y, ¿por qué, señores senadores hemos de emprender nueva marcha? ¿Que no es bien bonita la que tocamos? Yo diria que todo viene de cuatro pelagatos que se nos han metido en nuestro partido y que se proponen masturbarlo todo para asernos fracasar.

Somos personas de responsabilidad, ni más ni menos, y hemos de ir a la segura, porque ay intereses creados y hay del que los vulnere, porque, señores, la sociedad se anira abajo y nosotros abemos de ser sus mejores socios. Han pasado para no bolver aquellos tiempos que blasfemabamos como orioles. Oy la reliquion es una cosa santa, casi tan santa como nuestros sacrosantos ideales. San Cosé Oriol, aunque es oriol, no ha blasfemado nunca. Nosotros, pues hemos de ser unos orioles como San Cosé.

Nuestras ansias an de ser las ansias de gobernar, y en estas ansias ya acabamos de tener un triunfo, un gran triunfo que a de llebarnos capa otros medios de acción. Nuestros enemigos no podran ya titllavan, no podran decir que nos aprovechamos de las personalidades muertas para ganar elecciones, porque si el queneral San-curco hubiese botado con nosotros muerto, mas votará con nosotros bibo y más que botar nosotros le botaremos como un solo hombre, para hacerle salir de las urnas y del presidio para llebarle con nosotros a la gobernación del país sobre el que bibimos.

Por esto, aquellas ansias de gobernar se pueden expresar con el histórico expresivo Ansia Manela que todos pronunsiaremos con lagrimas en los ojos.

Y por aquello de depurar el partido, si quereis lo depuraremos. porque ya me cuesta demasiados puros, pero me pienso que no os gustaría mucho de bolver al sigarrillo de estudiante y a la buri-la. El partido, señores, no hay que depurarlo. Todo lo contrario, hay que purificarlo, y esto será fácil contando con el concurso de los puros de contrabando de don Juan March, que nos ha prometido el Miliano.

Els reunits, però, no es deixaven convèncer; volien fer un escarment perquè no es digués que no anaven d'acord amb l'Esquerra, almenys en l'administració de

la ciutat, ja que la qüestió de l'Estatut no té importància.

Hi hagué discursos de tots els tons, que no reproduïm per no molestar els nostres lectors, i al final s'acordaren mesures enèrgiques:

1.ª Expulsió del Partit Radical de tots els seus membres.

2.ª Reunió dels expulsats en un nou partit que portarà el nom de Partit Radical.

3.ª Purificació del partit a càrrec de les existències subministrades per don Joan March i l'Emiliano Iglesias.

4.ª Assalt del poder, i en defecte d'aquest, del que sigui, sota el lema: «O faixí o caixa.»

5.ª Si falla el faixí, assalt de la caixa.

6.ª Si reïx el faixí, l'assalt a la caixa serà de gala.

Les coses allà on siguin

No és veritat, com han fet circular algunes males llengües, que la minoria consistorial d'Esquerra Republicana, després de les expulsions, llicències i excomunionis, quedí reduïda a tres individus, que serien els senyors Costa, Puig Monner i Vinyals.

Ara com ara, podem afirmar que els expulsadors són menys que els expulsats.

OPTIMISME

Es preveu que, d'un moment a l'altre, el senyor Macià, cap suprem de l'Esquerra, i L'Opinió, òrgan de l'Esquerra, estaran d'acord.

Aquest esperit de compenetració ha estat favorablement observat en el dia d'avui, en el qual, mentre L'Opinió ha dit que calia afusellar tots els lladres, el senyor Macià ha declarat que ell era un home liberal.

Aquesta demostració evident del bon acord que regna entre els diversos elements de l'Esquerra, fa esperar per a molt aviat que L'Opinió i el senyor Macià coincidirán força, gairebé tant com si fossin del mateix partit.

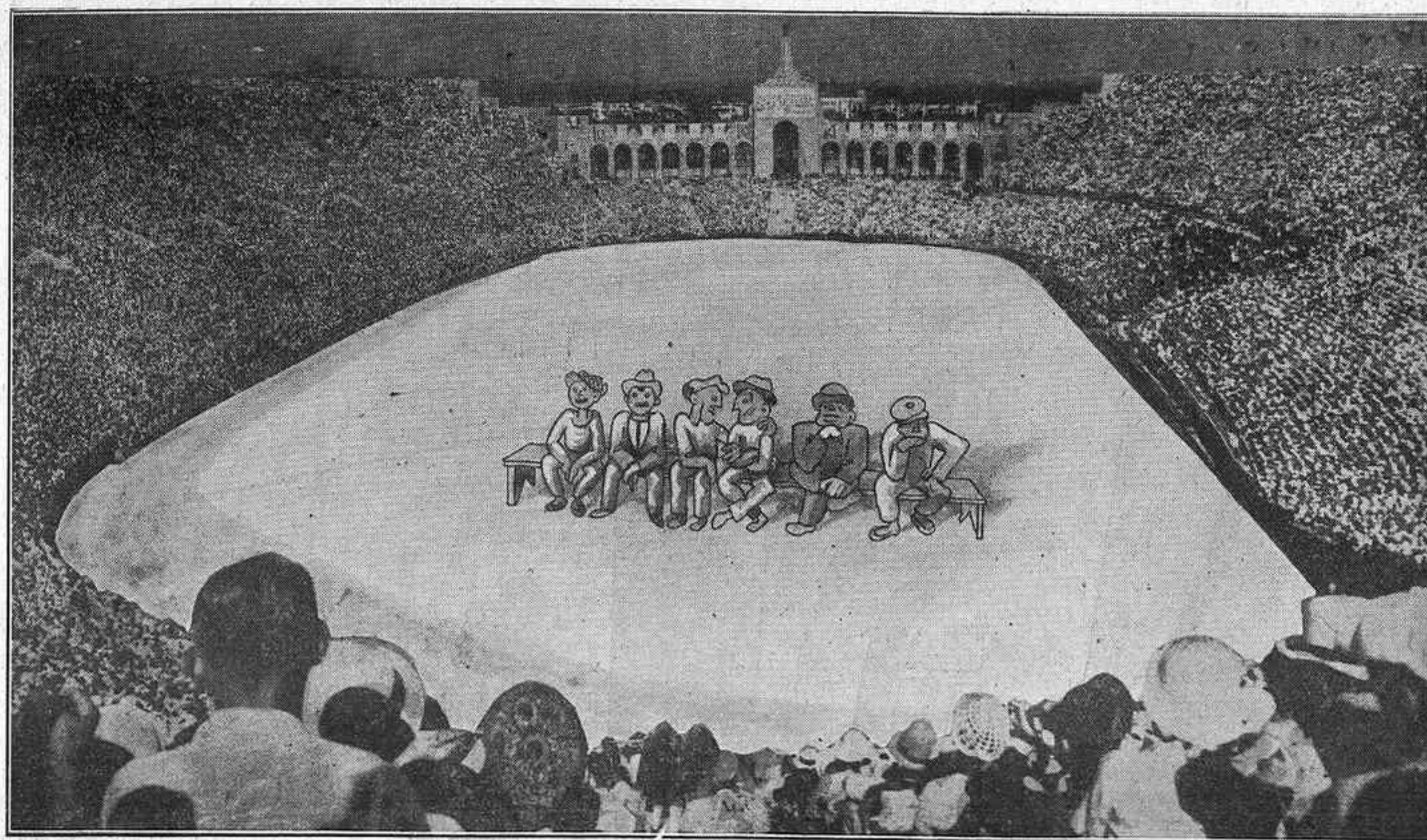

ON ÉS EL GENERAL BARRERA?

Mentre la policia cerca inútilment el general Barrera, el nostre repòrter gràfic l'ha sorprès, lliurat a una de les seves ocupacions predilectes: la de castigador.

(És una foto «Be Negre»)

Per saber la veritat sobre l'expulsió dels regidors de l'Esquerra, llegiu la sensacional informació que publiquem a la pàgina 2, a la secció «Amb el cor a la mà».

LA COMARCAL DE L'ESQUERRA FA JUSTICIA

Els regidors acusats d'immoralitat responen dels seus pecats davant la Comarcal convertida en tribunal. El que no sabem és si els acusats són els que apareixen al centre de la foto, o els que seuen a les graderies.

(És una altra foto «Be Negre»)

L'ofensiva contra l'analfabetisme provoca un greu conflicte

GREU INQUIETUD A BARCELONA

Barcelona, 20. — Als primers rumors que s'anava a emprendre una ofensiva contra l'analfabetisme s'ha aixecat entre determinats elements un rebombori que els tècnics qualifiquen d'extraordinari. Les maniobres a través de les quals es va a aquesta ofensiva hi ha motius fundats per creure que són tenebroses.

La simple sospita que això fos cert ha fet baixar dos enters tots els valors a la Borsa dels cromos de xocolata que hi ha a la Via Laietana.—Fabra.

TEMORS DE GUERRA

Barcelona, 21. — Notícies arribades de Barcelona diuen que hi ha el temor, en els centres autoritzats, que l'ofensiva contra l'analfabetisme es convertiria en guerra declarada si no intervé la S. de les N.

En els cercles pacifistes es considera una veritable imprudència que podria tenir tan fatals conseqüències per la pau com les que tingué per la guerra europea la cessació de les hostilitats. Sembla que es preparen manifestacions més o menys populars contra aquesta possible guerra.—Havas.

ES LA GUERRA!!!

Barcelona, 22. — Malgrat les gestions portades a cap pels elements moderats, no ha estat possible d'evitar la catàstrofe. Per algunes entitats culturals ha estat declarada oficialment la guerra a l'analfabetisme. Tot seguit ha començat la mobilització. L'enemic es manté a l'espectativa però és creència general que aquesta actitud està prennyada d'amenaçes. — Wolff.

COMENCEN LES HOSTILITATS

Barcelona, 23. — En efecte; l'actitud de què parlava ahir l'Agència Wolff, encara que rival cal reconèixer-ho, estava prennyada d'amenaçes. Avui s'ha començat d'observar una certa agitació i, a l'hora de sortir els diaris de la nit, s'ha vist de què anava. «La Humanitat» i «La Noche» publiquen articles

violentíssims. Diuen, en resum, que si no s'atenen les veus de la prudència hi haurà sang. «La Noche» recorda les jornades de la Revolució francesa, l'escarpada tricolor i la guillotina sedignta de sang. Per la seva part «La Humanitat» no s'amaga d'amenaçar amb la destrucció total de la sintaxi i de l'ortografia i, per demostrar que les seves amenaces no són vanes recorda la seva campanya de demolició no interrompuda des de l'aparició del primer número. — United Press.

UNA REUNIÓ IMPORTANT

Barcelona, 24. — Ha estat sorpresa una reunió clandestina al mingitori subterrani de la Plaça d'Urquinaona. Abocats als departaments individuals han estat vistos els senyors Màrius Aguilar, Lluís Capdevila, Aragai, Grau Jassans, Jové Sarroca, Samblancat (don Josep), Rodríguez Codolà, Brenant i Sopant, Ambrosi Carrion, Ramon Vinyes, Carballo, Sugranyes, Alfons Roure, Montera i Monsenyor Lisbona. El senyor Pich i Pon anava de l'un a l'altre preguntant-los que s'afanyessin a deliberar perquè a la cua hi havia nombroses personalitats que esperaven per posar-se en contacte amb les forces. Sembla que els acords presos han estat gravíssims. — Reuter.

ELS ACORDS PRESOS

Barcelona, 25. — Els acords presos a la reunió de la Plaça d'Urquinaona són d'una gravetat extraordinària i s'espera que ells sols facin desistir les anomenades entitats culturals de seguir en els seus treztes, que com el seu número indica, són netament monàrquics:

1. Seguir amb entusiasme la publicació de La Humanitat, La Noche, El Correo Catalán quan pugui, L'Esquella, La Campana, El Carrer i altres publicacions similars.

2. Modificar les redaccions dels esmentats periòdics perquè estiguin encara en més consonància amb la ideologia que fins ara.

3. Examinar la possibilitat de fer més gratuïtes les col·laboracions.

4. Supressió de totes les gramàtiques.

5. Conservació dels alfabetes mentre no es trobi altre procediment d'obtenir faltes gramaticals.

6. Concursos periòdics d'ingorreció d'estil.

7. Repudiació enèrgica de tota qualificació de treballadors manuals que es vulgui aplicar als escriptors adherits.

8. Equiparació dels escriptors adherits als jugadors de futbol per la similitud de les dues activitats practicades.

Nota. — El futbol al·ludit és l'amateur, que no cobra.

9. Qualificatiu de burru aplicat als escriptors no adherits.

Aquests acords han produït sensació i sembla que bastaran perquè cessi la campanya.—Atlante.

Els ànims excitats

Almagro, 29. — S'ha comprovat que tots els individus que participaren a l'incendi de la plaça de braus han declarat que, en el fons del fons, el foc no havia estat més que una protesta contra la concessió de l'Estatut de Catalunya.

Aquesta raonada explicació ha calmat les masses.

A la pàgina 3:
L'al·lucinant Capítol II de la novel·la d'«EL BE NEGRE».

Els diputats Alomar i Albert demanaven vacances parlamentàries

El president de les Constituents ha rebut aquesta lletra de dos il·lustres diputats, la qual reproduïm a continuació, per entreteniment honest i edificació del nostre públic. Diu així:

«Los infrascritos, diputados de «La Nación» (no confundir con la del lado) se dirigen a S. S. y, respetuosamente, le exponen:

Que, hallándose ausentes de España, entregados a ocupaciones de su propio sexo, o sea (de embajadores), no pudiendo asistir a las interesantes sesiones que tan dignamente dirige y preside S. S., y teniendo de contentar con las reseñas de «La Vanguardia» y «El Diario de Sesiones», les ocurre que padecen mucho de espíritu, con la inquietud y añoranza que les comunican los interesantes debates y apasionantes cuestiones que se tratan en el establecimiento de su digna dirección.

Esta tensión, a la larga no les puede probar, ya que la tranquilidad, como dice Eutístenes, es media vida.

Por tanto a S. S. Suplican, que se sirva disponer dentro de la mayor brevedad posible las vacaciones parlamentarias, y así no las leeremos, y podremos vivir tranquilos. Porque, al fin y al cabo, los diputados que se hallan en Madrid se pueden explicar, mientras nosotros vivimos en una continua excitación malsana.

Con gracias anticipadas le desean que viva muchos años sus servidores que besan su campañilla.

Salvador Albert y Gabriel Alomar

amb el cor a la mà.

Històries municipals

No s'ha sabut pas tota la veritat — ni molt menys — de la història dels regidors de l'Esquerra que ha culminat amb l'expulsió del partit de tres regidors, del llicenciament de dos i la suspensió per dos mesos, d'un.

Les reunions a les quals tant s'ha alludit (se'n varen celebrar dotze) foren celebrades als locals de la Federació Catalana de Futbol, de la Federació de Futbol Amateur i alguna semblava — al Saló Chevalier de la Plaça de Catalunya.

El sastre.—Li deixaré un trajecte que en finirà per tota la vida.

La primera reunió

Fou convocada pel senyor Costa. Va dir que era interessant de posar-se en contacte, de tenir un canvi d'impressions, etc., etc., per tal de fer-se valer dintre de la minoria.

El senyor Costa, home hàbil en saber escollir la seva gent, va equivocar-se, però, al convocar el senyor Vachier. Aquest va escoltar atentament tot el que va dir-se, i l'endemà mateix anà a contar-ho al senyor Macià.

—Tracten — digué en Vachier — d'organitzar una escissió dintre la minoria.

En Vachier fou pregat de no fer pública la seva disconformitat amb els del grupet que capitanejava en Costa i que continués assistint a les reunions com si tal cosa. Així, els de fora sabrien el que passava.

La segona reunió

En aquesta reunió, va jugar-hi un paper principal el senyor Aragai. El diputat rabassaire va dir als convocats que mentre ells actuaven amb aquella bona fe, altres regidors del partit no perdien pas el temps. Per tant, era qüestió de no badar.

JA VE! (Cançó heroica)

Ja s'acosta, ja s'acosta, ja s'acosta l'Estatut!
Catalunya va votar-lo;
a Madrid s'ha fet menut;
si duia un volar d'àliga,
ara en té un de cucut;
tot i així se n'embraven
a Cuenca i Calatayud;
sort l'empenta d'en Sanjurjo,
si no, hauríem ben rebut!

Catalunya, rica i plena,
mantindrà un xic a tothom;
i després, si quelcom sobra,
podrà gastar-ne quelcom,
en jutges i carretes,
escoles que donin nom,
vigilants i policies,
que esbrinin el què i el com,
de les negres malifetes
que faci o projecti un hom.

Dintre el clos de Catalunya,
són amos els catalans;
sense que això signifiqui
que no ho són els castellans;
¿Per ventura els uns i els altres
no han de viure com germans?
I entre germans, no s'estilen
egoismes inhumans,
i l'Estatut ho confirma
per si hi ha recalitrants.

Serà honrada i respectada
la llengua dels del país;
això sí: amb tots els respectes
envers la de Fray Luis
de León i de Granada,
de Cervantes i Solís,
de Calderón de la Barca,
d'en Gutiérrez i en Ruiz.
Si és llengua o dialecte,
això encara és imprecís.

El Govern, sempre que hi hagi
menys ordre ací que allà baix,
suspensió l'autonomia
i la deserà al calaix;
això haurà d'esdevenir-se
cada cinc anys pel cap baix.
Si el català aguanta l'ordre
amb espatlles de bastaix,
no hi fa res; prengui paciència;
si no, fóra un daltabaix.

Així Catalunya lliure
(una lliura amb pes molt just)
viurà tranquil·la i contenta
i no mourà cap disgust;
sobretot, amb poques peles,
no assolirà un creixe' injust.
Serà la regió hermana,
la terra del seny robust;
només hi manca la Lliga,
i, tot plegat, serà un gust.

LO TROVADOR D'HOSPITALET

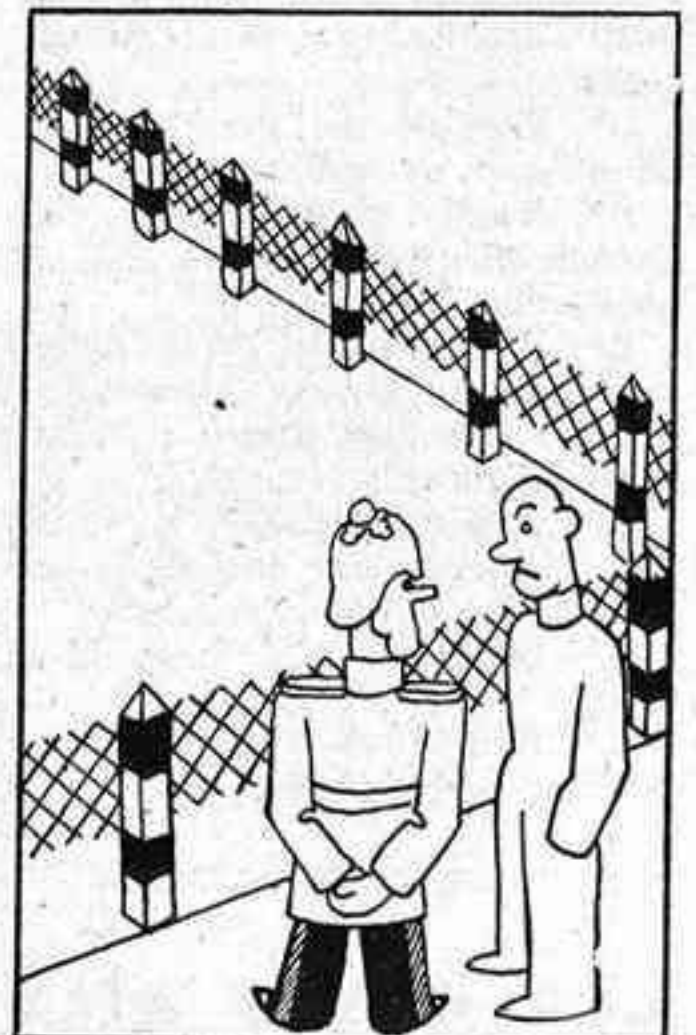
A continuació, el senyor Aragai va presentar a la consideració dels reunits diversos sistemes, fàcils, còmodes, avinentes, poc comprometedors, sistemes que compten amb una llarga tradició d'èxit mai desmentit, amb els quals és possible que el pas d'un regidor par l'Ajuntament doni com a resultat alguna cosa més que un negre calvari de sacrificis.

Les explicacions del senyor Aragai foren rebudes pels presents amb el més gran entusiasme.

L'endemà, en Vachier anava a trobar en Macià:

—Jo no hi torno més — va dir—. Ahir ja varen discurrir el sistema de...

No obstant, el senyor Vachier accedí a no abandonar les reunions. L'espionatge continuava.

LES REFORMES D'EN VACHIER —Perdoni: això ho han posat per als coloms o per a les persones?

Més detalls

El senyor Aragai assistí a una sola reunió — la segona—. Potser és per aquest motiu que el tribunal de l'Esquerra no ha volgut ara condemnar-lo.

L'única prova que hi ha contra l'Aragai és la declaració d'en Vachier. Pel que es veu, hom l'ha considerada insuficient.

Un dia de repartiment, en un despatxet de Casa de la Ciutat, varen posar-li al senyor Vachier dtes mil pessetes a les mans:

—Es el que et toca. A la mateixa tarda, les dues mil pessetes eren portades a les altes personalitats del Partit.

—Mireu — digué en Vachier — m'han donat això. Potser ja és hora de que no hi torni més. Vull aclarir la meua situació.

L'imprevist

El bonic del cas, és que la informació que va obrir la Comarcal de l'Esquerra per a depurar la gestió municipal dels regidors no fou pas oberta amb la intenció de posar en evidència els Costa i companyia que ara han resultat agraciats.

El tret anava contra uns altres, contra els quals no ha estat possible establir res. Però posada en marxa la màquina de la justícia, ja no hi ha hagut manera d'aturar-la; es començaren a descobrir coses i en Costa i la seva colla han pagat el beure.

Harmonies

En les reunions de la Comarcal no va passar desapercebut el criteri impunitista del doctor Aiguader. L'alcalde era partidari de tirar-hi terra al damunt i d'acordar en definitiva que tal dia faria un any.

Fou el mateix doctor Aiguader el que va insinuar que els articles de l'Aimamí Baudina a La Publicitat havien estat inspirats per en Joaquim Ventalló.

I això que el doctor Trabal, justicier abrandat, no s'ha estat pas de fer córrer que era ell l'inspirador que hom cercava!

L'esdevenidor

Segons conta un diari, els expulsats de l'Esquerra, que no per això deixaren d'assistir a la passada sessió municipal, pensen constituir-se en minoria a part, minoria de matiz federal, afegeix el periòdic de referència.

Es el que deia, en saber-ho, un regidor decent:

—Ara es volen fer federals? Ves pobre Pi i Margall quina culpa hi té!

Un cas a part

A aquestes reunions, que el senyor Costa ha qualificat de polítiques, i que no serem pas nosaltres qui li desmentim, hi assistia també el senyor Duran i Guàrdia, de la Unió Socialista de Catalunya.

Així consta, almenys, en l'informe que sobre l'afer va obrir la Comarcal de l'Esquerra.

Un antecedent

Totes aquestes històries ens han portat a la memòria el cas del regidor de la Lliga, senyor Cabré, el qual, com se sap, ha desaparegut misteriosament de la Casa Gran.

Un dia, en Pellicena va cridar-lo i va dir-li:

—Mireu, Cabré: m'escrivireu una carta en la qual presenteu la dimissió d'això, d'allò... (aquí, la llista de tots els càrrecs municipals que ocupava el senyor Cabré)... i del Metro.

—Del Metro, també? — féu en Cabré, sorprès—. Els altres, passí, però del Metro, francament, m'estranya...

Es veu que en totes les consciències hi ha un recó tranquil.

Imitacions

Com que no es pot fer res davant de criatures, ara resulta que els radicals també volen depurar el Partit. Per començar, el senyor Giralta ja ha rebut l'autorització expressa del senyor Lerroux per a poder realitzar tres expulsions.

La primera víctima ha estat, sembla, el regidor Ruiz Porlan. Aquest radical va dir, recentment, en un miting celebrat a Badalona:

—Este cerdo de Giralta que regoja las bellotas que le echan en la Generalidad...

L'espasa de la Justícia, posada en mans d'un porc ofès, pot fer estralls.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Plens comarcals	370
Excomunionis (esquerranes)	6
Concessions indults	100 x 100
Deutes perpètuos	2
Empresonaments Generals	32
Camping qui puguin (monàrquics)	XIII
Negocis municipals	(han fet fallida)

El gran trust de negocis municipals, que tantes esperances havia desvetllat, ha fet una fallida de les més sonades, deixant malparats a sis dels més distingits financers especialitzats en el ram. Si els Plens Comarcals no varien d'orientació i segueixen sense voler avalar les operacions que constitueixen el plat fort del Trust, sembla que encara seran més els que gemegaran. No ho lamentaríem.

Pensaments

La dona és del que «la treballa».

Penyes Blanques... ofenen.

Diga'm de quin partit ets regidor i et diré quant guanyes.

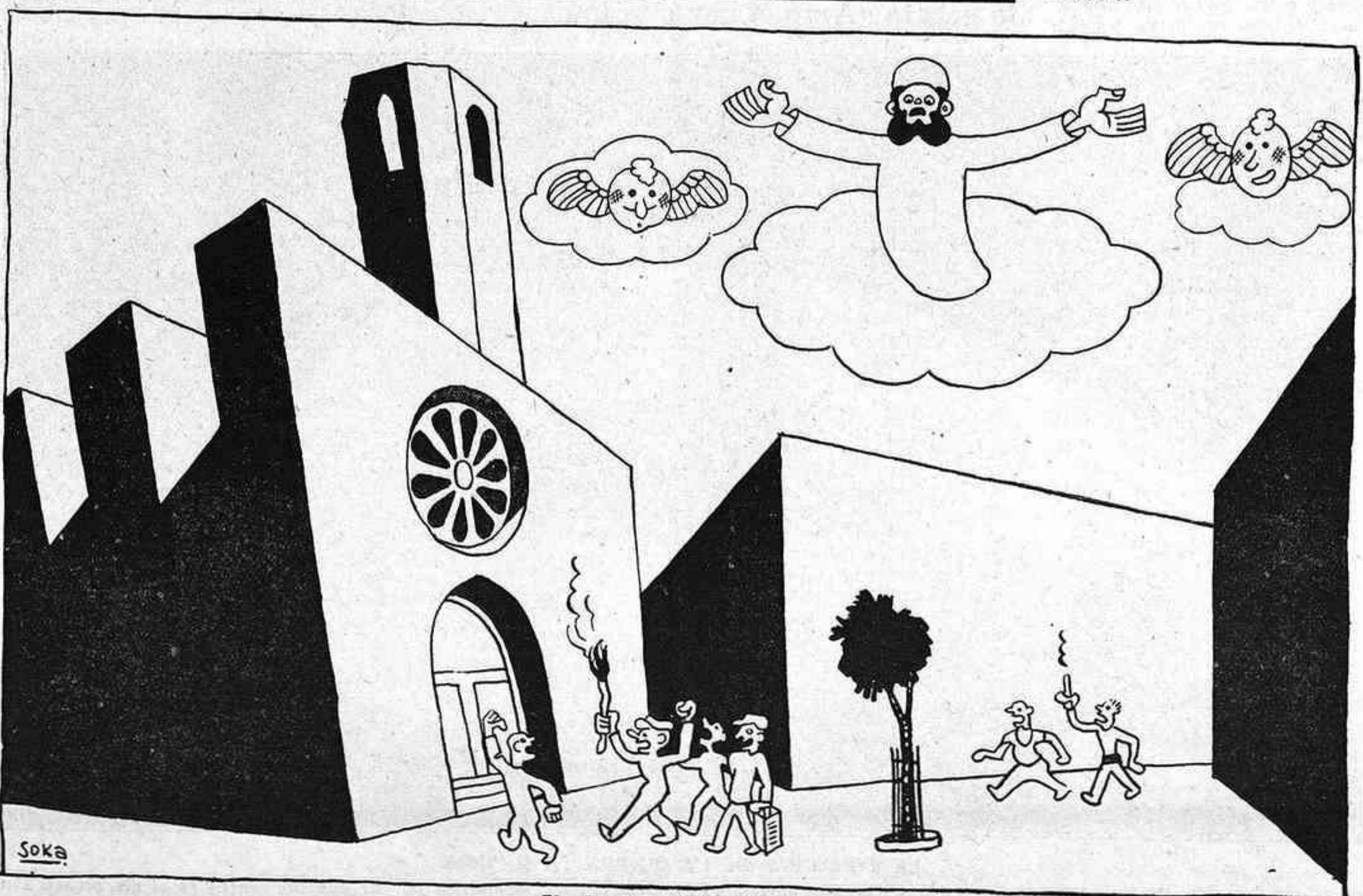
LA BEGUDA DE MODA

Tel. 18301

VERITABLE SUC DE

PINYA AMERICANA

ELS INCENDIARIS DEL PI

Sant Pancràs.—A aquests sense-feina em sembla que els hauré de castigar donant-los un empleu!

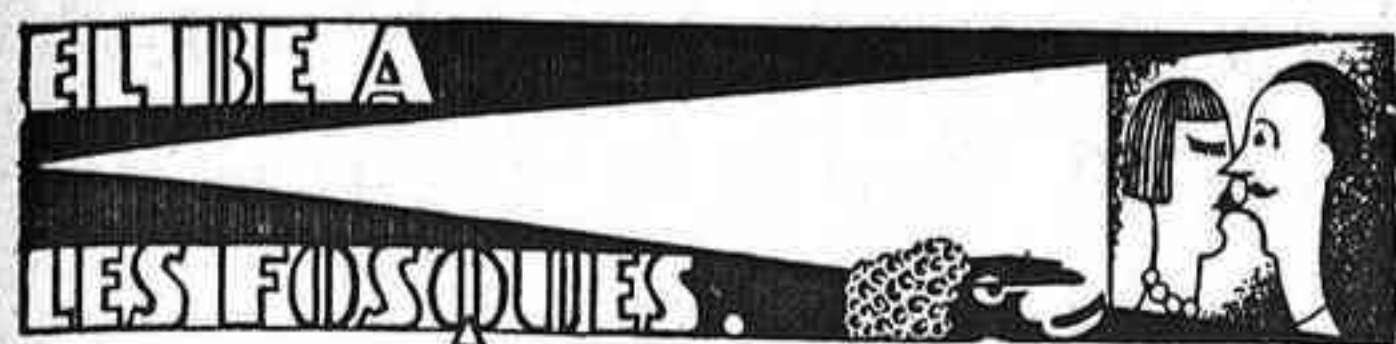
CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCOS ESPECIALÍSSIMS COBERTS A PTS. SALÓ PER A BANQUETS

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

A darrera hora, i quan el públic ja ho tenia coll avall del tot, va resultar que aquells senyors que anunciaven al «Còmic» no eren l'Stand Laurel, ni molt menys l'Oliver Hardy.

L'empresa, convençuda de les dots fisonòmiques del públic, i desitjosa d'assegurar-se contra possibles desperfectes, va tornar l'import de les localitats, tot allegant que una altra vegada ja s'hi fixarien més i que el millor era córrer-hi un vel.

Ho lamentem, perquè ara resulta que els falsos actors de la «Metro» tenien tan poca gràcia com els autèntics, i ningú no se n'hauria adonat.

Mirador va publicar una sentida necrologia de «Rin-tin-tin», el gos prodigi. Ens hi vàrem enterenir. Quan ja havíem aconseguit allunyar-ne el record, El Noticiero de dissabte passat ens sorprenégué amb aquesta notícia: «El famoso perro «Rin-Tin-Tin», a quien no veíamos desde los comienzos del sonoro, ha vuelto a ser contratado para tomar parte en cuatro películas.»

PUBLI CINEMA

Passell de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient i pla.

NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX

Documentals, etc.

Demà nou i important programa

Equip sonor, R. C. A. Photophone

A propòsit del film «Los seis misteriosos», de la Metro, reproduïm les següents referències:

«En «Los seis misteriosos», vemos levantarse, para luego derribarse, la personalidad de un cacique que para vencer en las urnas no ha contado con otro medio en su favor que la ayuda de los contrabandistas del alcohol, con los saltadores de bancos a plena luz del día y con todo el detritus de la humana sociedad.»

Consti—i ho diem amb la mà posada damunt de la cartera—que a l'Esquerra no hi tenen res a veure.

Ni tu, ni jo

Els militars preparen un senyor sopar d'homenatge al senyor Azafia.

La Nau ja no surt de nits. No serà perquè no comenci a tenir l'edat...

A Fontaineblau la normalitat és absoluta: Alfons XIII, si més no, s'assegura que segueix fent el burro sense necessitat de cartes de cap mena.

El doctor Piccard diu que vol emportar-se en Pellicena a l'Estretosfera.

El sense feina preparen un míting d'«Acció Inactiva» al Palau de Projeccions de Montjuïc. Els guàrdies d'assalt s'hàn compromès a assistir-hi com un sol home.

—I perquè m'han posat en una cel·la tant petita?
—Perquè no pugui fer cap moviment (*)

(*) Ni monàrquic ni republicà

SALO CATALUNYA
Avui i demà
MAGNIFICO FLIRT
¿CUANDO TE SUICIDAS?
Preferència: 1'50 — General: 0'75
Dijous canvi total de programes
EL GENERAL CRACK
GRAN GALA TRAVESTI
CAPITOL CINEMA

El disc d'EL BE NEGRE és l'èxit de les festes majors

¿Per què no va passar aquest capítol?

Després de la vista contra el general Sanjurjo i els seus ajudants, s'ha posat en clar com era que el capítol enviat a Lora del Río per tal de volar el pont, fou detingut abans d'arribar-hi.

Es tractava d'un senyor anomenat Angel Sevillano. I bé: Sevillano no va passar, precisament, perquè era Sevillano, i els «sevillanos», per poc que hi poseu compte, no passen.

Això fins ho entenen les criatures.

Circumstàncies excepcionals

Com se sap, la policia tenia ordre de detenir el senyor Juanitu Marsans, per considerar-lo complicat en el darrer complot monàrquic. No fou possible agafar-lo, perquè l'ex-policia honorari (el senyor Juanitu havia tingut aquest honorós càrrec en temps de la Dictadura) havia fugit de Barcelona.

Aleshores, un agent hi féu el següent comentari:

—Si es el Marsans de los Viajes, cualquiera lo coge. Como no sea la Agencia Cook...

del vespre. Per tant, a les tres quaranta-nou...

—Quaranta-vuit! —corregí la veu misteriosa des de la tenebrosa del balcó.

—Per tant—prosseguí en Cabanilles sense fer-ne cas—, a les tres quaranta-vuit el senyor Soler no podia ésser a una altra banda.

—Això mateix.
—¿Com ho sap, vostè, que no podia trobar-se a cap altra banda?

—Ai, ai! Perquè era aquí.
—¿I com ho sap vostè que era aquí?

—Perquè era al meu costat.
—Vostè va tocar-lo?

—I ara! quines preguntes!
—I ell a vostè, va tocar-la?

—Ai, calli, indecent!
—Senyora, la policia és un sacerdot.

—Què em diu ara!
—Ell a vostè, va tocar-la, repeteixo?

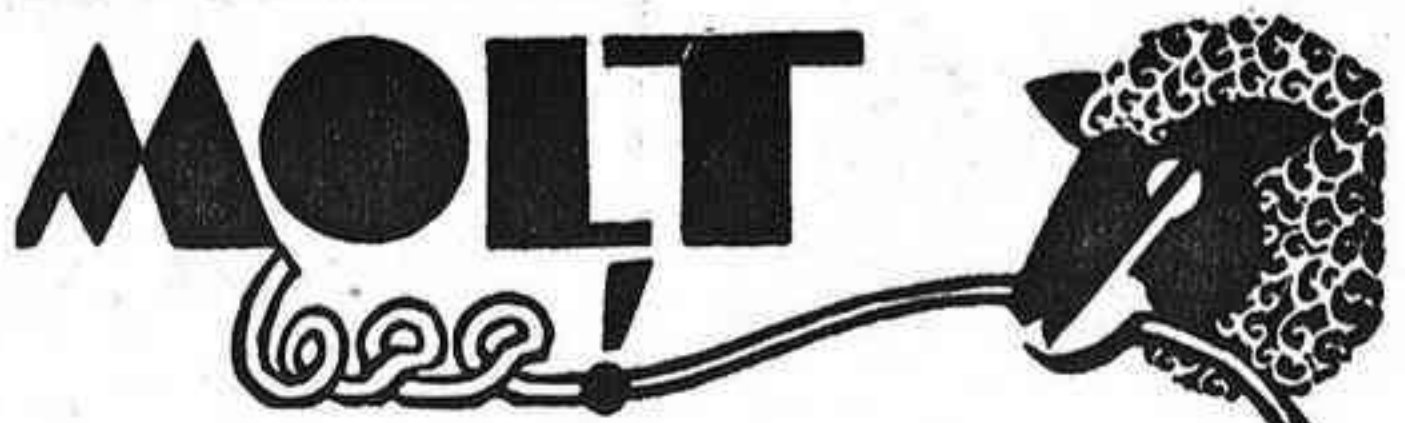
—Una mica, per què no?
L'inspector Cabanilles es girà en rodó i desaparegué en la penombra del balcó. Des del seu lloc, donya Gertrudis va sentir un xiuxieig de converses i el soroll d'un cant que es trencava.

L'inspector Cabanilles va reapareixer amb els ulls febreros. En el petit interval, s'havia posat una armilla de fantasia.

—¿Quina edat tenia, el senyor Soler?—preguntà amb veu alterada.

—Cinquanta-vuit anys, però ell se'n treia vuit.

—De què?
—D'anys.
S'ho apuntà ràpidament en una llibreta i continuà l'interrogatori, amb més febre que mai.

Sembla—sempre hi ha un sembla!—que el senyor Roure es proposa fer-se novament allò que en termes de districte cinquè en diríem el mató del nostre teatre mitjançant l'estrena del nou vodevil sonor «La Reina s'ha trencat la nou del coll».

Com que en Santpere hi lluirà aquells calçotets que tan fidelment evocuen la mena de passatgers que ocupaven l'Arca de Noé, podem assegurar per endavant que l'èxit serà dels que revolucionen el Paral·lel i fins «el tot Catalunya».

En Guitart, l'ex-galan jove de la companyia de teatre català a Novetats en acabar el servei militar volgué ésser dels que triaren una plaça de braus per a expansionar-se a cor que desitges.

I bé; el novillo, que es veu que era d'una ganaderia comunista, davant d'aquells quotes amb un cullet més apimat que el doctor Aiguader en dies de tamborinada municipal, es va reviscolar, va tirar al dret, va envestir i el pobrissó de Guitart se'n sortí amb l'espasa feta un bandorreó i un set de tamany natural a mitja galta.

Afortunadament per a en Guitart, les nenes de la «Tertúlia Catalana» no són aficionades a la tauromaquia, i el xicot ha pogut atribuir fàcilment a aquest decoratiu sorgit del físic infinit de belles i esportives explicacions.

—Vostès, els d'EL BE NEGRE que ho saben tot, ¿oi que no tindran cap inconvenient en dir-nos quatre coses sobre la temporada de teatre català que no tardarà a inaugurar-se?

—Voleu callar, estimadíssims lectors! Fet i fet, i sense fet i fet, aquesta és la nostra sagrada missió, i res més que la nostra sagrada missió. Apa, escoltin!: al Romea inauguraran amb una obra d'en Sagarra, que en aquest

moment no recordem de quin segle es tracta. Se'n faran més de 99 representacions i en Sagarra es veurà obligat a sortir a saludar al final de tots els actes, cosa que el molestarà molt, perquè li privarà d'enllestir un nou drama i una nova novella que anirà escrivint entre bastidors per tal de fer quedar bé el senyor Manuel Brunet.

A l'Espanyol començaran la temporada amb una obra «roure-rriana» i musical, els personatges de la qual es guardaran com d'escaldar-se de dir un sol mot en correcte català. Naturalment, el públic es trencarà de riure i els manubris n'aniran plens.

Tot el demés són trons i allò que els redactors de La Veu no s'atreveixen a dir-ne música celestial.

—I el senyor Carrion, ¿no entrenarà res?—ens insisteix un lector amic de deixar les coses ben sentades.

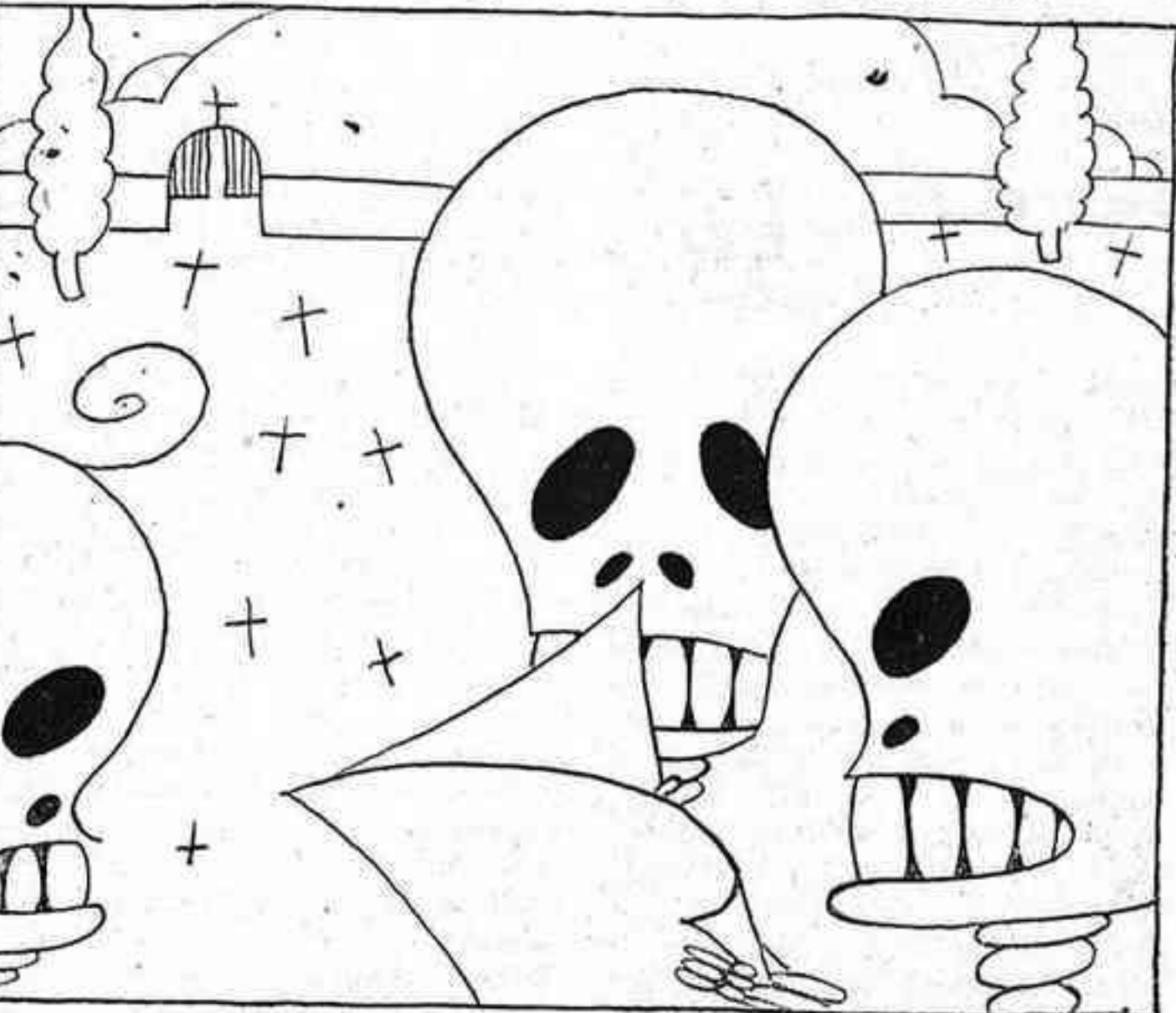
—Naturalment que sí! Ja veuran quina preciositat de corbates!

Dubtem que en cap altra ocasió els espectadors de Barcelona hagin estat objecte de més atencions obsequis i delicadeses per part dels encarregats a fer-los passar unes hores més o menys distretes.

Al Tívoli insisteixen en els facciosos atracaments, al Còmic las lindíssimes tiples y vicetiples, obsequen al públic con exquisitos buñuelos...

I bé; quan semblava que ja s'havia arribat al més enllà en matèria d'esplendideses sorgeix el «Café Novedades» i posa en coneixement dels seus addictes que ell, per seixanta cèntims, dona cafè, cinema, orquestra i fins una agradable temperatura.

Ni en Companys quan es «treballava» els rabassaires!...

—Diu que li han perdonat la vida,
—El que li han perdonat és la mort.

El nostre fulletó

Novel·la

CAPITOL II

QUI ERA EL SENYOR SOLER?

—Les coses es van aclarir—repetí l'inspector Cabanilles—. Es tracta, simplement, d'un misteri.

Dit això, es va treure la pipa de la butxaca, i mentre l'omplia de tabac, va preguntar a donya Gertrudis:

—Vostè fuma?...
—Gràcies... És molt amable, vostè...—féu la dama, tot abaixant els ulls.

—No. Si no és pas que la volgués convidar. El que vull saber, és quina mena de tabac fuma vostè.

—Ai, senyor, qualsevol cosa! Es pot dir que fumo el que em donen.

—Ah!
Hi hagué una pausa. L'inspector Cabanilles es va assegurar; després s'aixecà. Sortí al balcó i donà una ullada a la negror de la nit. Entrà novament a l'habitació, s'afuixà un trauc del cinturó, taral·lejà a mitja veu el cor de repatriats de «Gigantes y cabezudos», mirà negligentment un número endarrerit d'El Día Gráfico, que jeia damunt d'una cadira, i de sobte, quan, segons totes les aparençes, l'atenció de l'inspector

estava fixada en el reialme ignot de tres quarts de quinze, la cara se li endurí, els ulls li brillaren (ah! com brillaven els ulls d'en Cabanilles!), i adreçant-se a donya Gertrudis, li parlà amb veu de tro:

—Vostè l'estimava!
—Què?—féu, esverada, la senyora.

—Vostè l'estimava!—repetí, llòbregament, l'inspector Cabanilles.

—A qui?
—A ell!
—A ell?
—A ell!!
Pausa.

—Ai!—la senyora Gertrudis havia trencat el silenci—. Ai! ¿Per què ho diu que jo l'estimava?

—Ho dic—féu l'inspector, canviant estranyament de veu—; ho dic, perquè ell mateix va confessar-m'ho ahir, a les tres quaranta-vuit de la tarda.

La senyora Gertrudis, que restava capcot, amb els ulls negats per les llàgrimes, aixecà la testa vivament i es trobà que el que li parlava no era l'inspector Cabanilles. Per això el to de la veu havia canviat tan estranyament.

—Ahir—prosseguí el nou vingut—, a les tres quaranta-nou de la tarda...

—Quaranta-vuit—rectificà, amantent, des de la fosca del balcó,

la veu autèntica del policia Cabanilles.

—A les tres quaranta-vuit—continuà l'estrany personatge—el senyor Soler era a casa meua; estava assegut al meu despatx i em confessava que era molt desgraciat... per culpa de vostè, donya Gertrudis.

—A quina hora diu?—preguntà amb veu feble, donya Gertrudis.

—Que era molt desgraciat!—repetí, cridant, el misteriós individu, el qual, pel que es veu, a més de misteriós era una mica sord.

—No pot ser! no pot ser!—esgaripà la llagrimosa dispensera—. Fins a les set el senyor Soler no es va moure de casa.

—Fins a quina hora diu?—preguntà des del balcó la veu d'en Cabanilles.

—Fins a les set.
Aleshores succeí un fet singular. El personatge misteriós, sense badar boca, s'adreçà cap al balcó i desaparegué un instant dintre la tenebra. Un instant després reapareixia del mateix balcó... l'inspector Cabanilles!

—Així... era vostè mateix?—preguntà, sorpresa, donya Gertrudis.

—Qui?
—El personatge misteriós i l'inspector Cabanilles.

L'alludit somrigué; després rigué francament, i finalment, escurà la pipa.

—Es igual, senyora. Aquí, el que pregunta sóc jo. Vostè diu que el senyor Soler no es va moure de la casa fins a les set

orelles esgarrriades

Gangues de la mendicitat

La Vanguardia de diumenge, a la secció de Francia, publicava el següent telegrama:

UNA SENTENCIA CURIOSA

Bucarest, 27. — Un mendigo llamado Debrecon, que tenía amputada una pierna, fué recientemente atropellado por un tranvía, siendo preciso, a consecuencia del accidente, amputarle la otra.

Dobregan presentó la correspondiente demanda de indemnización, pero el Tribunal se la ha negado en un «considerando» en extremo curioso, que dice así:

«Considerando que como ya antes del accidente era la mendicidad el único medio de vida del reclamante, el Tribunal estima que la pérdida de su segunda pierna contribuirá a aumentar sus ganancias, proporcionándole ingresos mayores, y por tanto, no procede concederle la indemnización solicitada.» — Fabra.

Seguint per aquest camí, al sense feina que a Budapest un auto li talli un braç se'l condemnarà a pagar una indemnització a l'automobilista que li ha proporcionat aquest mitjà de guanyar-se la vida.

Bones i males notícies

El Full Oficial d'ahir publica un interviu que encapçalava amb aquests titulars:

Miquel Viladrich, el pintor rodamon, se'n va a l'Àfrica en recerca d'emocions estètiques.

Heus ací una bona notícia! varem pensar. Però, a continuació, ategia:

En tornar del seu viatge farà una exposició a Barcelona.

Fou una dutxa d'aigua freda.

Perles d'estiu

Del programa de la festa major de Guardiola-Brocà:

Oh joventut, divi tresor, tu ets igual com la rosa i el clavell dintre el meravellós jardí llençant ufanor de vida entre les demés flors que els roden, signis a punt d'esclatar o bé és decantin per morir-se entremig de les mortes i de les vives i entremig de les grans i de les petites, sorgeix la joventut immarcescible de les primeres, i aquestes, d'un quadro totalment esmortuït el fan revivre; fan d'ell una plana florida, llençant per l'espai, el nectar del seu perfum... i així com la rosa i el clavell donan al planell daurat una brillantor d'argent la formosa parella de nostres dies, elegantment vestida i estocada, aclopada amb la unió intangible del demés poble, donaran a nostra FESTA MAJOR, l'ambient d'un jardí adornat de flors de tota mena i éssent de tot, l'ànima de la joventut, la festa és desenrotllarà fornida, ferma i serena...

Heus ací una literatura indicadíssima per a ésser ballada per l'Aurea de Sarra.

Enèrgica protesta del general Sanjurjo

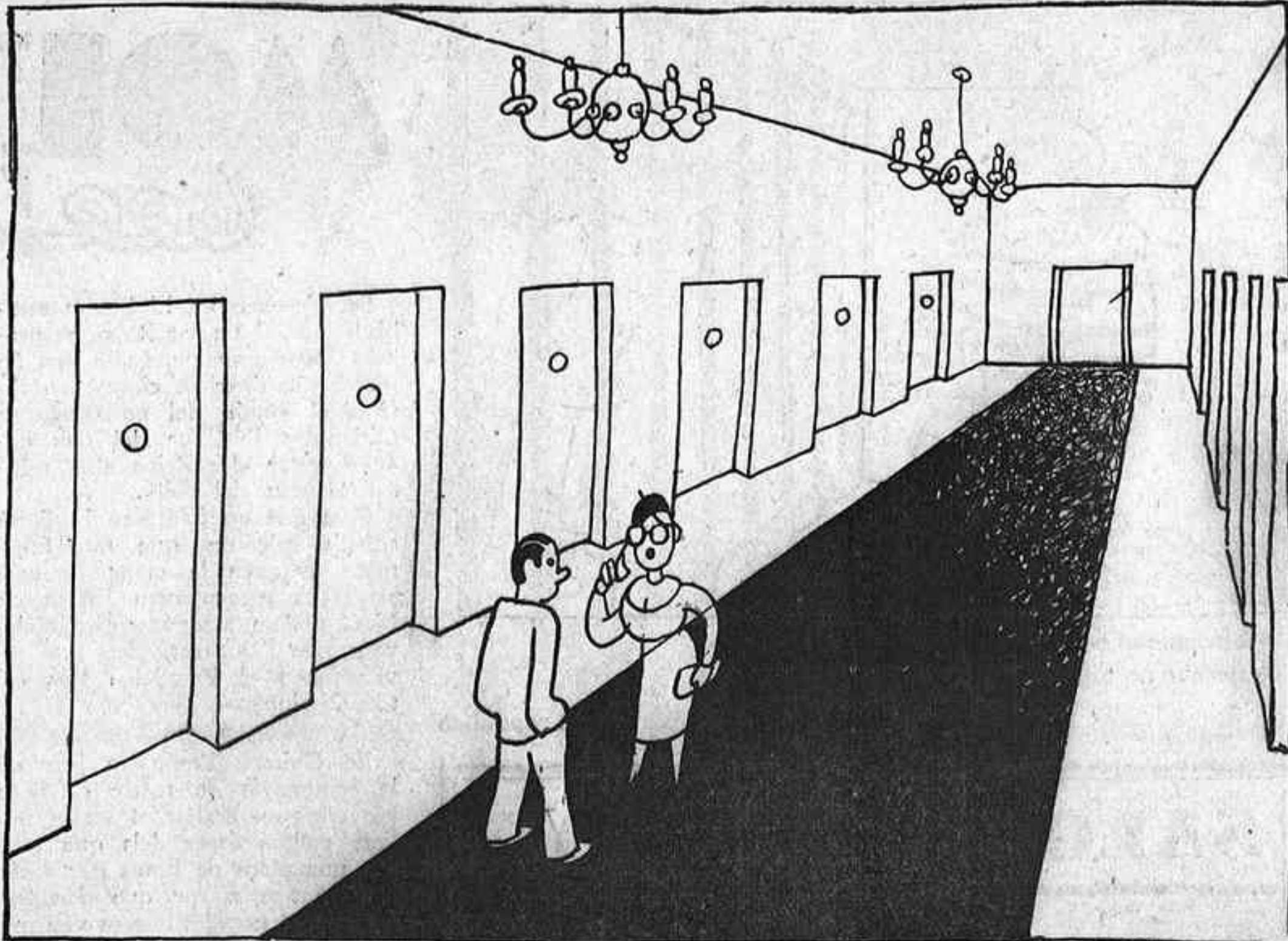
Santander, 28. — Quan el general Sanjurjo, després d'haver accedit amablement a què el traslladessin de Madrid al penal del Dueso i d'haver donat tota mena de facilitats a la direcció del presidi per a complir el requisits legals, ha vist que li posaven un uniforme i el tancaven de debò, s'ha posat a cridar:

—¿Así, la cosa va en serio?

Com sigui que li responguessin afirmativament, el general ha dit que allò era una burla intolerable.

—¿On s'és vist, ficar un general a la presó?—ha dit—. Condemnar-lo a presidi, bueno, ¿però empresonar-lo de debò? I ara! ¿A quin món som?

Després s'ha calmat una mica i ha terminat dient que aviat, en aquest desgraciat país, ja no hi haurà llibertat ni per a sublevar-se. — Febus.

GRAN HOTEL

—Llàstima, tan bonic i que estigui buit.
—L'haurém de convertir en presó, a veure si l'omplim

QUE ES LA COMARCAL?

Uns aclariments necessaris

Atents sempre, tant amb els nostres lectors com amb aquelles altres persones, menys nombroses, però no pas més respectables que no ho són, El Be Negre es fa una obligació, des del seu feliç naixement sense dolors ni complicacions, de contribuir segons els seus mitjans li permeten (ull linotipista, no confondre els mitjans d'El Be amb els mitjans Moltfort's) a la instrucció i a l'educació (que cal no confondre amb La Instrucció ni amb La Educació, societats tan anònimes com jesuítiques) a l'educació i a la instrucció, diem, del poble i, per si fos poc, del poble i, tot, va establir un servei de divulgació científica destinat a aclarir, pels nostres lectors i els seus familiars els conceptes que apareixen obscurs i confusos i que sense protesta són acceptats i sense control usats.

Al nostre servei especial es deuen els aclariments famosos que tant feren pel millorament de la situació econòmica del país, sobre el patró or, sobre el problema agrari i sobre la qüestió dels rabassaires.

Aquests dies ha circulat, però, amb insistència, un altre terme confús, difús i profús que, de no aclarir-se podria augmentar la confusió regnant, perjudicar la difusió de les notícies per ràdio i originar una profusió de falsos rumors ben poc adient amb el civisme del nostre poble.

Són moltes les persones que

es pregunten amb angúnia on ens portarà un abús tan ullivost excessiva de la comarcal. Creuen aquestes persones que les autoritats haurien d'intervenir per limitar i reglamentar l'ús d'aquest nou estupefaent i arriben a demanar que els comarcalomans siguin internats en hospitals adhoc.

Altres, i no pas menys nombroses, creuen, amb el doctor Tusquets al davant, que es tracta, no pas menys, d'una societat secreta de recaders. «La Comarcal», societat secreta de recaders, seria la culpable del 65 per 100 de les malvestats que afligeixen el nostre país, un 25 per 100 més correspondria a la maçoneria i el 10 per 100 restant a càstigs de la Providència per a suportar ambdues societats tan nefastes com secretes.

Sobre això tenim notícies que el doctor Tusquets prepara un llibre en el qual denuncia els recaders més compromesos i revela la intenció de la Providència de rebaixar a un 750 per 100 la seva proporció de càstigs si s'empren una vigorosa persecució contra els secrets recaders.

Com sempre, el doctor Tusquets, S. A., exagera i, més ben informats, nosaltres podem posar les coses en clar.

Abans que tot vol aclarir que no es tracta de la comarcal, ni tampoc de «La Comarcal», sinó de la Comarcal, cosa molt diferent, i que hi ha la Comar-

cal i el Ple de la Comarcal, que són dues coses també diferents, per bé que siguin la mateixa cosa.

Entre les diverses coses que nosaltres podem afirmar és que, si bé la Comarcal no és cap societat secreta, és inofensiva, i no com creuen els que es pensen que és una substància estupefaent, un verí perillós.

La Comarcal (com que es tracta d'un punt i a part el La podria fer confondre la Comarcal amb la Comarcal, però ens apressem a dir que es tracta de la Comarcal i no de La Comarcal) la Comarcal, diem, es compon dels comitès elegits pels subcomitès de districte que ho són per les juntes de centre degudament autoritzades per les comissions de festes de cada delegació. Els delegats es reuneixen cada setmana per tramitar els assumptes de tràmit i si algun d'aquests assumptes no és de tràmit, no es tramita, deixant-se a la junta del comitè de l'executiva que vegi si ha de passar a l'executiva del comitè de la Junta. Si es reuneix l'executiva del comitè de la Junta i examina la resolució de la junta del comitè de l'executiva, passa la seva decisió als delegats dels subcomitès i aquests es donen per assabentats, oficien al comitè central, aquest tramita, i un cop ben tramitat (per més que es digui, el tramitat a mà és sempre més perfecte que el tramitat a màquina) es posa en execució

Els sense feina cerquen feina i volen cremar el Pi

Uns quants trempats sense feina, ròssec d'aquells cent mil fills espirituals de Sant Jaume Aiguader, estaven de conversa i cercaven la manera de trobar una feina que no donés gaire feina. De sobte, un d'ells (murcià, per més senyes), digué:

—A mí me han dicho que hay una iglesia que la llaman del Pi no porque toda es de madera. La quemamos, no nos dará mucho trabajo, y podremos seguir siendo sin trabajo.

Aquestes darreres paraules seduïren els de la colla. I tots ple-gats s'encaminaren a la plaça del Pi. Cap allà falta gent!

Arribats, tingueren el primer desgany. L'església del Pi tota era de pedra. Quina feina, de cremar-la!

De tota manera, gràcies a un piló de palla que havia caigut de les butxaques d'un redactor d'El Brusi, que anava a la feina i que aquell dia va perdre l'esmorzar, amb feines i treballs calaren foc a una porta. Però Déu va fer un miracle.

El qual es revelà en forma d'una camionada de guàrdies d'assalt.

Després d'aquesta plaga, Déu envià damunt l'esquena dels badocs allí presents una pluja de garrotades que repartien els guàrdies d'assalt (sens dubte es tractava d'uns àngels disfressats). Els sense feina ja feia estoneta que havien tocat el pirandó. Però els designis del Cel són inexcrutables.

A última hora s'han sabut dues notícies sensacionals.

La primera, que Sant Pancràs, el qual té una capella-oficina dins

el Pi, justament indignat amb els avalotadors, havia confiat al redactor de religioses d'El Correo Catalán, que l'havia anat a veure perquè es troba en vaga forçosa, un magne projecte de venjança. Donar feina, molta feina als sense feina irreverents. Això és el més gran càstig.

La segona, que El Progreso censurava durament l'intent de crema de l'església del Pi. Però diu que ho fa per veure si pot recollir els anuncians d'El Correo Catalán, que ara no saben on anunciar-se.

En aquest camí de la pietat, El Progreso fa tants «progressos», que sembla mentida. Fins inauguraran una secció del bisbat, a càrrec d'un parent molt pròxim de l'anarquista de Terrassa.

El doctor Dolcet troba que El Be NEGRE és el setmanari més agut que s'edita a Europa.

Tenim en carter a un poema que el senyor Companys ens ha tramès des de «La Rabassa Morta» on es troba estuejant en companyia de diversos rabassaires i altres persones no menys grates d'oblidar.

Els lleons del Congrés surten a prendre el sol en companyia del senyor Lerroux.

L'Unamuno caça enmiendas amb espingarda.

A l'Esquerra són més optimistes que mai.

El senyor Ventosa ha portat un ex-voto a San Jurjo.

Salvador Dalí ha adquirit un vagó d'ases putrefactes amb els quals pensa pintar la seva obra mestra «Floretes del subconscient».

Joaquim Mir actualment es troba a Monistrol treballant en uns frescos per a una ermita.

Malgrat el que s'entretenen a fer córrer les males llengües, podem assegurar que els tals frescos no tenen ni la més llunyana relació amb els senyors Companys i Aragall.

A les «Galeríes Laietanes» es preparen unes brillantíssimes exposicions de quadrets a l'oli pintats per les més gentils i aprofitades senyorettes de l'élite barcelonina.

Sembla que els papàs respectius s'han compromès a fer-se càrrec de tots els «adquirits» que calgui.

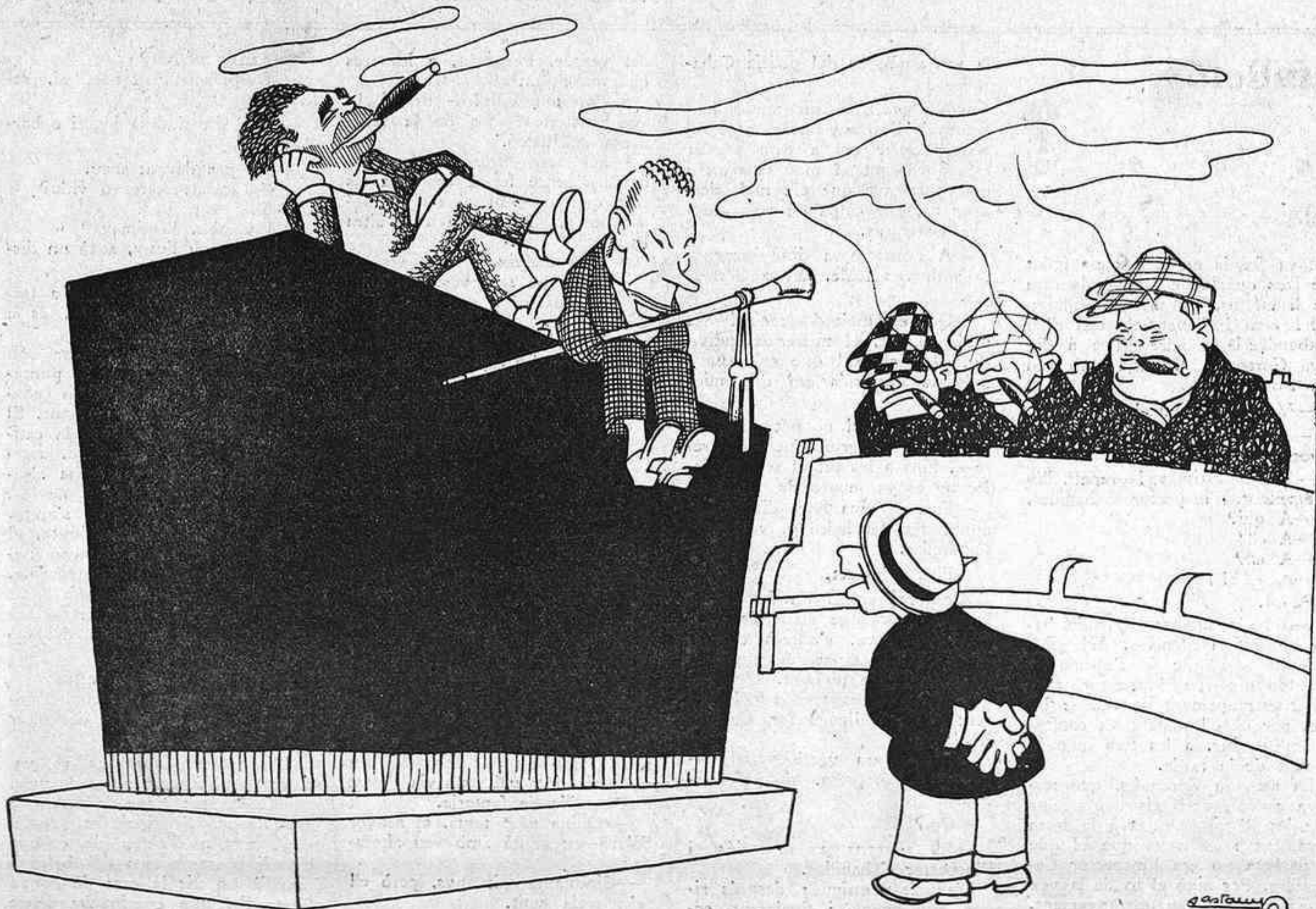
A «La Pinacoteca» hi ha el propòsit d'inaugurar amb una exposició de paisatges olotins de l'Iu Pascual.

El nostre admirat paisatgista, d'acord amb les circumstàncies actuals, s'ha compromès a animar les teles purament i exclusiva amb les vaques més magnès del seu extens i acreditat repertori.

Notícia desmentida

És molt comentat el determini que ha pres el governador senyor Moles de separar del seu càrrec aquell Inspector del Treball que l'altre dia va caure en basca al Govern civil.

El governador ha declarat als periodistes que no era lícit que un Inspector del Treball tingués cap «treball», perquè això el feia poc imparcial en les qüestions del treball que es presentessin.

DESPRES DE L'EXPULSIÓ

— I si fornen, què els faran?
— No res. Però els clavarem una mirada!